

"Kom binnen, de massage gaat beginnen!"

(foto Ruth Jamaels)

Sportraads 24 uur is meer dan ooit Zijn jongheer een handje geven

Koude, vermoeidheid en warme wijn konden niet beletten dat de 24-urenloop dit jaar alweer uitgroeide tot een heuse voltreffer. Zowel sportief als technisch liep alles gesmeerd. De strijd die dit jaar terug oplaaid tussen VTK (Burgerlijk Ingenieurs) en Apollon (Lichamelijke Opleiding) zat daar voor veel tussen. Na jaren van sportkot-overheersing werd de hegemonie in deze editie haast doorbroken door de ingenieurs. Slechts in de laatste uurtjes konden de sportkotters orde op zaken stellen en de overwinning alsnog in de wacht slepen. Dit nu al voor de vierde keer op rij.

Al na het eerste uur stond de grote favoriet (Apollon) aan de leiding, met twee rondjes voorsprong. Er werd reeds hardop gevreesd voor een wedstrijd zonder de minste spanning. Maar dat was buiten de waard gerekend. Een uurtje later hadden de burgies de sportkotters ingehaald. Erop en erover was hun leuze. Het begin van een lange, hoopvolle (k)oppositie. Ze liepen zelfs tot tien rondes uit, hun maximale voorsprong. Toch bleef de spanning erin. Was Apollon uitgeteld of speelden ze een tactisch spelletje?

Naarmate de ochtend vorderde, na ongeveer veertien uur wedstrijd, werd het duidelijk dat Apollon toch nog iets in zijn mars had. De voorsprong van VTK was teruggelopen tot vijf eenheden. De hele woensdagochtend bleef het verschil tussen de topivalen hierrond schommelen. Bij de burgies vreesde men nog voor een eindspurt van de achtervolgers in de laatste fase van de wedstrijd.

Verdikt

Vier uur voor het einde begon het tij inderdaad te keren. In een klein uur maakten de mannen van Apollon hun achterstand voor de helft goed. Met nog drie uur voor de boeg werd een ex aequo opgetekend. Niemand geloofde nog in de kansen van VTK. En terecht. Hoewel Apollon maar een voorsprong had van twee rondjes, besefte men dat het een verloren strijd geworden was voor de dappere ingenieurs. Toen het verdikt was gevallen, had Apollon de eenentwintigste uitgave van de 24-urenloop gewonnen met drie rondjes meer dan VTK. De twee ploegen waren dit jaar aan elkaar gewaagd, maar in vergelijking met voorgaande jaren werden er beuiddend minder rondjes gedraaid. Apollon, dat al jaren tracht om de magische grens van duizend rondjes te doorbreken, bleef dit jaar steken op 920, wat toch een serieus eind van die kaap af ligt.

Naast de verbeterde strijd om de eerste plaats, werd de editie 1993 nog door vele andere ploegen gekruid. Zo was er de verdienstelijke derde plaats voor Ekonomika, waarmee ze het Pauskollege en Industria voorafgingen. Van de drieëndertig deelnemers — Vesalius heeft op het laatste moment met pijn in het hart moeten afhaken — waren er voorts die speciaal in het oog sprongen door hun entoesiasme. De sympathieke Omkadereingsgroepen, een verzameling van mensen uit koten waar gehandicapte studenten opgevangen en begeleid

worden, vreesden vóór de 24 uur dat ze misschien zonder lopers zouden vallen. Ze hebben het echter toch gehaald dankzij talloze vrijwilligers die een rondje voor hen kwamen lopen. Student Aid bevond zich in dezelfde positie. De rode lantaarn werd dit jaar uitsluitend aan Katechetika.

Velo's

Naast het wedstrijdement is het boeiende aan de 24 uur vooral de verschillende randactiviteiten. Enkele kringen doen elk jaar weer hun best om hun tentje zo leuk mogelijk in te richten of het lekkerste gerecht te fabriceren. Dit jaar waren er weer een hoop deelnemers die met een origineel idee op de proppen kwamen. Zo hadden de burgies zich verschanst in een degelijke burcht, de boerekotters staken het mestdekreet in hun reet met hun traktor. De winnaar van dit nevenklassement werd met groot overwicht de konstruktie van de Archi's. Hun stelling, volgestouwd met een schroothoop van fietsonderdelen — ondanks het nadrukkelijk verbod dat er geen fietsen op het terrein aanwezig mochten zijn —, won door het artistieke en originele karakter ervan.

Bij het lekkerste gerecht werd er een traditie in leven gehouden. UP (is okeel) won als elk jaar deze prijs door elk uur een nieuw gerecht aan te bieden, zoals Chinese pizza, loempia, vers fruit en nog eenentwintig andere heerlijke hapjes. Wie zich nog niet volgevretten had, kon zijn lijf door de spelebox proberen wurmen, die opgesteld stond naast het parkoers. Dat ging duidelijk niet iedereen even makkelijk af: de snelste glipte er in 50 seconden door, de traagste bleef er tegen de tien minuten bleef in haperen. Het groot sukses van de speleboxstak — eigenlijk wel om begrijpelijke redenen — schrill af tegen de flop van de touwtrek-kompetitie. Waarschijnlijk vinden de meesten één sportieve competitie wel genoeg.

Andere nevenklassementen zorgden ervoor dat de toeschouwers op bepaalde momenten een kuriosum over het parkoers zagen lopen. Zo mochten we een goed ingepakte jongeman aanschouwen met maar liefst 162 kledingstukken rond zijn lendenen. Een paar uur later konden we dan juist het omgekeerde zien: een jongen liep met maar liefst 11 kledingstukken over de piste, enkel bijgestaan door een andere jongheer die zijn hand voor de mannelijkheid

vervolg op pag. 6

Wie wiet?

Drugspreventie in Leuvense horeka

Het is een publiek geheim in studentenmilieus dat er hier en daar wel eens *gerookt* wordt. Met een paar vrienden een jointje op een kamer, geen haan die er naar kraait. Of toch? Dat de Leuvense politie daar echter een probleem in ziet en de situatie in elk geval niet onderschat, blijkt uit de organisatie van een informatieve en vormingsprogramma voor de Leuvense kafee-uitbaters. Een voorbeeld van vermomde repressiepolitiek of een stimulans voor de concurrentiepositie van kafee-uitbaters?

Recent werd binnen het Leuvense politiekorps, in het kader van een preventiecontract tussen de stad en het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een preventiedienst opgericht. Naast autodiefstal en criminaliteit is drugproblematiek een van de specifieke thema's waardoor momenteel gewerkt wordt. Uitgangspunt van het project is enerzijds de vaststelling dat er bij de kafee-uitbaters een duidelijke behoefte bestaat aan meer informatie over drug- en aanverwante problemen en over het politieel en gerechtelijk beleid terzake, en anderzijds dat precies kafee- en dancinguitbaters "een belangrijke en positieve rol kunnen spelen met betrekking tot druggebruik bij jongeren".

De drugspreventie-actie neemt drie avonden in beslag en wil zich op twee pijlers richten: informatie en vorming. Voor het eerste aspect wordt een beroep gedaan op enkele experts uit politieel en gerechtelijk milieu. Deze mensen belichten het optreden van politie en rijkswacht inzake drugsdelikten, het drugsbeleid van het Leuvense parket en de illegale drugs als product zelf, materiële kenmerken, gevaren en gebruikersverschillen.

Belangen

Twee Antwerpse kafee-uitbaters met jarenlange ervaring in het vormingswerk nemen het tweede aspect van hun rekening. Hun uitgangspunt is dat uitbaters zelf in belangrijke mate "hun stempel kunnen drukken op de kwaliteit van hun eigen zaak door een duidelijk en positief beleid te voeren". Verder gaan zij in op de vraag hoe ver klantenservice moet of kan gaan. Dat het hierbij niet gaat om hoogdravende theoretische principes maar om realistische en haalbare praktijken willen zij in discussie met hun Leuvense kollega's duidelijk maken.

Uit de eerste avond, die op 18 oktober doorging, bleek alvast dat de Leuvense kafee-uitbaters druggebruik als een reëel probleem ervaren. Zo'n vijf-tal kafee-eksploitanten en tappers kwamen opdagen voor de info-avond waar vooral het politieel beleid en de drugsproducten zelf toegelicht werden. Commissaris Leenders van de Leuvense politie waarschuwde de kafeebazen om hun *grize zone* klein te houden. "Als in sommige gevallen drugs of druggebruikers toch niet vermeden kunnen worden, dan mag men zeker niet te ver gaan in de tolerantie, want voor je het weet zetten ze alles naar hun hand en groeit de situatie je boven het hoofd," aldus de commissaris. Verder kloeg hij over de karige informatie die de politie krijgt vanuit de horeka en probeerde de bewering dat horeka en politie in die zin tegengestelde belangen hebben te weerleggen. De politie kan een zaak inderdaad "kapot controleren" door haar reputatie de grond in te boren.

De commissaris zei dat dat nooit de bedoeling kan zijn en pleitte er dan ook voor om de bestaande meldingsplicht te respecteren en problemen niet te laten aanmodderen. "Anders gaat de zaak toch kapot."

Over de situatie in Leuven wist het hoofd van de politie te vertellen dat, terwijl het gebruik van hard-drugs eerder beperkt is, "de toestand wat soft-drugs betreft tamelijk ernstig is en het gebruik nog toeneemt". Zelfs bij de kleinste inbreuk (zoals het roken van een joint of het bezit van enkele gram cannabis) wordt direct en zonder pardon ingegrepen. Naast de vraag of het penaliseren van drugs wel een korrekte aanpak is, is er ook de veel gehoorde bedenking dat zo veel te weinig aandacht besteed wordt aan de grote drugsnetten en kriminelien. De commissaris bevestigde dit in zekere zin door te stellen dat grotere en verderreikende maatregelen noodzakelijk zijn omdat de nationale coördinatie te minimaal is.

De aanwezige kafeebazen hadden echter ook bedenkingen en vragen rond de houding van de ordehandhavers. Velen hadden het overslechte ervaringen met politiemensen die te laat of helemaal niet komen opdagen

vervolg op pag. 6

24 UUR UITSLAG

1. Apollon 920 rondjes
2. VTK 917
3. Ekonomika 869
4. Pauskollege 855
5. Industria 845
6. VRG 842
7. Thomas Morus 828
8. Wina 816
9. Heil. Lip. en Reg. Mundi 810
10. Justit Hart Heverlee 806
11. Lerkveld 805
12. Citee en LUK 802
13. Groenveld 798
14. Medica 789
15. LBK 788
16. Salvast 775
17. Gemak 763
18. Archi's 763
19. Politika 758
20. Heilig Geest Kollege 754
21. Chem., Merk. en Geol. 754
22. Rega 749
23. Farma 743
24. Student Aid 740
25. Historia en Romania 737
26. Psych., Ped. en Krim. 734
27. Universitaire Parochie 728
28. Bios 723
29. Stijl Ziebelenka 718
30. Omkadereingsgroepen 717
31. Apollonia/Ter Bank 710
33. Katechetika 699

Tsjing, boem, tsjing, boem, rettetette. Deze week *live* jaren-dertig-bigbandmuziek in de Minnepoort. De begeleidingsmuziek van Laurel-en-Hardyfilms, ... 5
Na Koyo, Tel en Janet, twee nieuw uitgegeven politiek vluchtelingen in Leuven, ... 4
Een jaartje meer om leraar te worden? Als het van Kringraad afhangt moet dat maar kunnen. De onvermijdelijke drempelverhoging van een dergelijke studie-duurverlenging moet zoveel mogelijk tegengehouden worden, maar het is een conditio sine qua non, zo stelt Kringraad, voor een kwalitatieve lerarenopleiding. Meer nieuws 3

Van den Bossche op de dissektietafel **Moeder, waarom aggregeren wij?**

De aggregatie (of iets simpeler: de lerarenopleiding) aan de universiteit is al heel lang een zorgenkind voor iedereen die er mee te maken krijgt. Studenten noemen ze totaal inefficiënt, docenten en scholen vinden de opleiding onvoldoende. Nu zou het wel eens kunnen dat er eindelijk schot in de zaak komt, want de Vlaamse onderwijsminister Luc Van den Bossche heeft een discussienota over de lerarenopleiding verspreid.

De inhoud van de aggregatieopleiding ligt al jaren wettelijk vast. Iedere licentiaat of ingenieur die wil lesgeven in het hoger secundair of het hoger niet-universitair onderwijs moet hetzelfde programma volgen. Dat bestaat uit vier theoretische vakken: Geschiedenis van de Opvoedkunde, Bijzondere Methodenleer, Algemene Methodenleer en Profondervindelijke Opvoedkunde. Deze laatste twee zijn aan de KU Leuven gebundeld in de 'dikke blauwe' oftewel 'algemene didaktiek'. Naast deze theoretische vakken moet de student ook een stage in een school afwerken en een aantal praktische seminaries bijwonen. Je kan dit programma tijdens of na je licenties volgen.

Problematisch

Weinig betrokkenen zijn tevreden met deze vorm van opleiding. Voor de studenten zijn er heel wat bronnen van misnoegen, zoals jaarlijks blijkt uit de enquêtes die over het onderwerp georganiseerd worden. De inhoud en omvang van de theoretische vakken is een eerste oorzaak van ontevredenheid. Algemene Didaktiek blijft meestal buiten schot, maar dat is dan ook een cursus waar de Universitaire Dienst voor Kursusontwikkeling voor tekende, wat dat verder ook moge betekenen. Het vak Geschiedenis van de Opvoedkunde is daarentegen de traditionele kop van jut. Veel studenten vinden het vak totaal overbodig, anderen hebben het met plezier gelezen, maar hadden een stevige afkeer van alle naampjes en datumpjes die gememoriseerd moesten worden. De meest genuanceerde mening lijkt dat het alleen nuttig is tussen tien andere aggregatievakken in een extra jaar, maar niet verantwoord als één vierde van de theoretische bagage.

Het vak Bijzondere Methodenleer verschilt kwa hoeveelheid stof stevig in de verschillende fakulteiten en deze konstatering leidt tot een tweede grief bij studenten (vooral van fakulteiten met een uitgebouwde aggregatie): de zwaarte van de opleiding blijkt recht evenredig met de hoeveelheid leerkrachten die uit de studierichting voortkomen. De aggregatieopleidingen bij Romaanse Talen en Toegepaste Wetenschappen zijn bijvoorbeeld nauwelijks vergelijkbaar. Enkel de verpluchte theoretische vakken zijn dezelfde. Bijzondere Methodenleer is veel meer uitgewerkt bij Romaanse Talen — de studenten Germaanse Talen moeten zelfs drie aparte cursussen Bijzondere Methodenleer volgen — en de praktijk is ook veel uitgebreider. Toch zijn de diploma's ekwivalent.

Een derde bron van ergernis is de praktijk. Deze is volgens kritici onvoldoende. Het aantal stagelassen is niet groot genoeg om een degelijke leraar te worden en de begeleiding laat vaak te wensen over, maar tegelijkertijd is het al erg moeilijk om deze beperkte stage te combineren met een licentieprogramma. De praktische seminaries zijn bovendien niet altijd even praktisch en vormen dus onvoldoende aanvulling bij de stages.

Toch zijn de meeste professoren aggregatie van goede wil. Zij proberen het beste te maken van een structureel niet tot schitterende opleiding. De voornaamste kritiek van hun kant is dat de opleiding niet uitgebreid genoeg is om volwaardige leraars te vormen. Maar de wetgever schrijft het zo voor en er is geen geld voor een verbetering. Dat laatste is ook voor de aggregatie een eeuwige dooddoener.

In een poging om de lerarenopleiding kwalitatief te verbeteren, koos Kringraad vorig academiejaar de uitbreiding van de opleiding tot een

extra jaar als beste maatregel. Dat heeft natuurlijk ook financiële gevolgen voor de student. De kringen vinden het echter de enige valide mogelijkheid om eindelijk de opleiding eens grondig te verbeteren en uit te bouwen. Ze verbonden er wel enkele voorwaarden aan: in tegenstelling tot andere aanvullende studies zouden beursstudenten nog steeds van een beurs moeten kunnen genieten en de stages zouden uitgebreider moeten worden, bijvoorbeeld enkele maanden in een school met begeleiding ter plaatse.

Ook onderwijsminister Van den Bossche heeft er eens over nagedacht. Dat resulteerde in een discussienota over de lerarenopleiding op alle niveaus (van kleuteronderwijs tot hoger niet-universitair onderwijs) waar heel wat nieuwe dingen in staan. Blijkbaar liep het opstellen van de tekst niet van een leien dakje want deze laatste versie is al de derde sinds augustus. Er schijnt trouwens nog een versie op komst te zijn, maar uiteindelijk is er toch niet zoveel verschil tussen de verschillende versies. Vreemd is dat de tekst niet onmiddellijk werd vrijgegeven na de bekendmaking via de media. "Er wordt nog aan gewerkt," luidde de verklaring.

Beetje

De universitaire lerarenopleiding wordt in het uiteindelijke document 'Het lerarenambt in een nieuw perspectief' grondig herdocht. Maar de veranderingen die hier voorgesteld worden, zijn duidelijk minder talrijk en belangrijk dan de maatregelen voor de niet-universitaire lerarenopleidingen (zie artikel 'Hoger Lager'). De faktor geld speelt hierbij een niet te

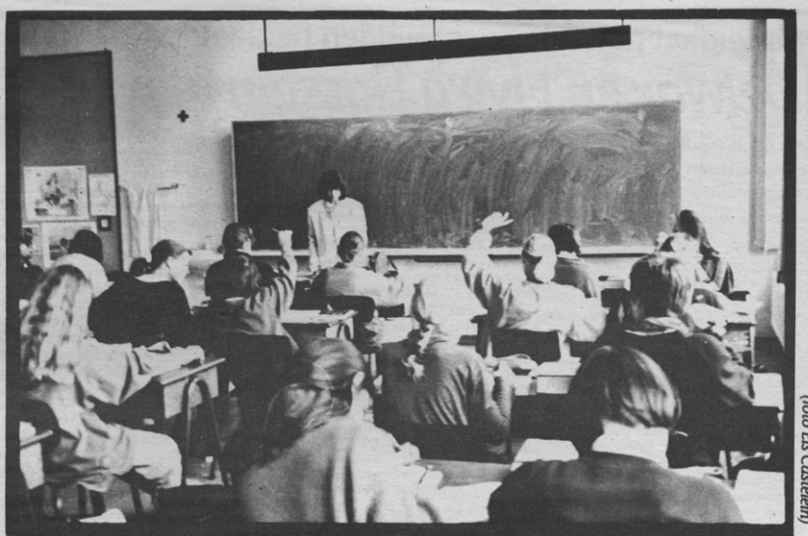
De lerarenopleiding in de hogescholen **Hoger Lager**

Elders op deze pagina worden de plannen van onderwijsminister Van den Bossche met de lerarenopleiding aan de unief besproken. De meest ingrijpende veranderingen die Van den Bossche voorstelt in verband met de lerarenopleiding, hebben echter betrekking op de niet-universitaire lerarenopleidingen.

Alle aspirant-leerkrachten van kleuterleid(st)ers tot regenten zouden een voor een belangrijk stuk gemeenschappelijke opleiding krijgen aan de één van de nog aan te wijzen of op te richten regionale multidisciplinaire hogescholen — denk aan de ontwikkelingen in het Hobudekreeft. Omdat er bij dit gemeenschappelijk deel van het leerprogramma grote aantallen studenten tegelijk onderwezen worden, zou er geld vrijkomen om bij de opties (bijvoorbeeld de optie onderwijs) degelijker onderwijs aan kleine groepjes te kunnen geven. Ook de stagebegeleiding kan dan beter gebeuren.

Baanbrekend

De schaalvergroting die Van den Bossche voorstelt, heeft enkele voordelen. Ten eerste is er door het beperkte aantal scholen een betere controle op en evaluatie van de kwaliteit mogelijk. Ten tweede zijn er minder docenten nodig voor algemene vakken, aangezien deze aan grote groepen kunnen worden onderwezen. De docenten die hierdoor geen job meer

(foto Els Castelijn)

onderschatten rol. Toch hangt er ook aan de universiteit duidelijk verandering in de lucht. Zo moet er aan elke universiteit een aparte afdeling — zeg maar fakulteit — aggregatie komen. Dat betekent dat deze nieuwe fakulteit wel eens in één klap een van de grootste van de KU Leuven kan worden. Misschien krijgt het pas opgerichte Akademisch Vormingsinstituut voor Leraren (AVL) deze functie toebedeeld. Aan deze superfakulteit zou men niet alleen moeten instaan voor de lerarenopleiding, maar ook voor begeleiding in de beginfase van de uitoefening van het beroep, en voor de permanente navorming (het updaten van de leerkrachten).

In elk geval zou op termijn iedere docent aggregatie een doktoraat in de aggregatie moeten afwerken. Dat is zeker een goede zaak, want tot nu toe moeten sommige professoren de lerarenopleiding er gewoon bijnemen om aan een volledig lesrooster te geraken. Ook het voorstel van Van den Bossche om de tweede en derde graad eksklusief voor te behouden voor licentiaten, is vrij nieuw en gewaagd, wat overigens al bleek uit de heftige reactie van de regenten (zie 'Hoger Lager').

Aan het programma van de aggregatiestudenten verandert niet zoveel. Het huidige programma van theoretische vakken (voorlopig nog zonder Geschiedenis van de Opvoedkunde) en stages blijft ongeveer in

dezelfde vorm behouden. Dat wil zeggen dat je ook in de toekomst de lerarenopleiding nog kan combineren met de licenties. De nadruk komt wel iets meer op de praktijk te liggen, maar erg concreet is dat nog niet. Een gedurfd voorstel, dat weliswaar al een tijdje in de lucht hing, is de uitbreiding van de aggregatie door integratie in het licentieprogramma. Van den Bossche meent dat het mogelijk moet zijn om 270 extra uren studiebelasting (ongeveer twee vakken) als keuzevakken in de licenties aan te bieden. Opdat de totale studiedruk niet zou verhogen, moeten dan wel andere keuzevakken schuiven. Hier gaan de poppen aan het dansen.

Permanent

Behalve de aggregatieprofessoren zijn er weinig betrokkenen voor te vinden om de eigenlijke wetenschappelijke opleiding tijdens de licenties in te krimpen ten voordele van de aggregatie. Bovendien is de wezenlijke verbetering van de aggregatieopleiding door deze maatregel miniem: twee extra vakjes vakdidaktiek zorgen nog niet voor betere leerkrachten. De kringen hebben zich via Kringraad trouwens al radicaal tegen dit voorstel gekant.

Naar de echte praktijk wordt pas achteraf gekeken. De begrippen star-

begeleiding en permanente navorming winnen namelijk aan belang, maar tegelijkertijd worden nauwelijks extra middelen voorzien om er echt werk van te maken. De vraag is dan ook of er wel verandering in zicht is, vooral omdat de permanente navorming, die zeker niet optimaal functioneert, nu al te veel vaste kosten heeft volgens de minister.

Advies

Al bij al betekenen de plannen van Van den Bossche met de aggregatie aan de unief voorlopig niet meer dan een storm in een glas water. De opleiding wordt nauwelijks uitgebouwd, zeker in vergelijking met wat in het standpunt van Kringraad (zie boven) en dat van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (Vlir) staat. De Vlir adviseerde op 16 september namelijk dat de studiedruk uitgebouwd moet worden tot ongeveer een heel jaar. De aggregatieopleiding zou dan ofwel in een extra jaar ofwel in drie jaar (twee licenties plus aanvullend jaar) gevolgd kunnen worden. De universiteiten nemen dus duidelijk een engagement op om iets degelijks te maken van de aggregatie, maar Van den Bossche weigert om hun advies te volgen.

Gert Meesters

lerarenloopbaan zou door dit voorstel tot het verleden kunnen gaan behoren. Je hoeft dus niet meer je hele leven dezelfde job uit te oefenen als je vast benoemd bent.

De grootste veranderingen betreffen de derde graad van het lager onderwijs en de eerste drie jaren van het secundair onderwijs. Vooral de huidige regenten krijgen een nieuwe functie. Als het van Van den Bossche afhangt, mogen zij enkel op de eerste twee jaar van het secundair onderwijs lesgeven. Zij kiezen een vakpakket dat geproefd is in opties. Bijvoorbeeld: je kan leraar voor de eerste graad worden met de optie taal; dan ben je leraar Nederlands-Frans, Frans-Engels of Nederlands-Engels. Een leerkracht met optie expressie geeft muzische, plastische of verbale expressie. Na bijscholing mogen ze nu dus ook lesgeven in de lagere school.

Opties

De waardering die de licentiaten opeens krijgen in de vorm van een extra jaar in het secundair onderwijs, heeft dus als gevolg dat de regenten ook in het lager onderwijs werk moeten zoeken. Ook onderwijzers geven nog les op de derde graad van de lagere school, maar zij moeten hier kiezen voor een bepaalde richting: optie wetenschappen of optie cultureel-menswetenschappen samen met tweede taal. Al deze maatregelen hebben als doel de overgang van lager naar hoger onderwijs te vergemakkelijken voor de leerlingen. De kloof tussen regenten en onderwijzers zou kleiner moeten worden en de leerlingen krijgen maar langzamerhand meer leerkrachten: van één (negen jaar) naar bijna één per vak (vijftien jaar).

Bij de reorganisatie van de lerarenopleiding in het hoger onderwijs buiten de universiteit (Hobu), toont Van den Bossche duidelijk meer bereidheid om te beeldenstormen dan bij zijn plannen met de universitaire aggregatie. Deze plannen zullen waarschijnlijk nog heel wat kritiek moeten slikken. Het voorstel om de regenten enkel op de eerste twee jaren van het secundair te laten lesgeven, werd al met vrij grootscheepse acties en luid protest van de studenten beantwoord. Ook de kleine normaalscholen en regentaten, die volgens de nieuwe plannen zullen verdwijnen, zullen zich nog fel weren. Of de voorgestelde maatregelen bij uitvoering ook succes garanderen is een andere vraag. Om schaalvergroting en kwaliteitsverbetering samen te laten gaan, zal een maximale invulling van de voorstellen noodzakelijk zijn.

Gert Meesters

Bomen

Op maandag 25 oktober voeren de kringen van de fakulteit Letteren actie tegen de plannen om een deel van het groen rond het fakulteitgebouw in de Blijde Inkomststraat (het zogenaamde Erasmushuis) weg te halen. Reden hiervoor is de uitbreiding van de parking aan de fakulteit. Naar verloop van de groeiende onveiligheid in de omgeving, vooral dan voor de meisjestudenten. De actie heeft de vorm van een sit-in vóór de slagboom die aan de ingang tot de parking staat. Zo hopen de studenten de auto's te beletten de parking op te rijden.

Kandidaat politiek vluchtelingen het land uitgezet

Delwar en Elvira Hossain blijven

Net als de familie Tel vier jaar geleden en Kwasi en Janet twee jaar geleden, wordt in Leuven weer een gezin van kandidaat-politiek vluchtelingen met uitwijzing bedreigd. En net zoals toen is ook nu weer een solidariteitscomité opgericht om dit te voorkomen.

In maart 1990 vlucht Delwar Hossain, samen met zijn vrouw Elvira en hun dochter, uit Bangladesh naar België, waar ze het statuut van politiek vluchteling aanvragen. Delwar was in Bangladesh lid van de Awami-liga, de oudste partij van het land (Bangladesh is pas sinds 1971 onafhankelijk, nvdv) die geleid werd door de eerste president Mujibur Rahman. Wanneer deze vermoord wordt en generaal Zia-ur-Rahman via een staatsgreep aan de macht komt, komt het land in een schrikbewind terecht. Leden van de Awami-liga worden opgesloten en geïntimideerd. In 1981 wordt ook Zia-ur-Rahman vermoord. Kort daarna grijpt generaal Ershad de macht, maar de politieke repressie ten opzichte van de Awami-leden en de andere oppositiepartijen gaat verder.

In 1985 sluit Delwar zich aan bij de Awami-liga en doet hij actief mee aan het protest tegen de jarenlange repressie. Tijdens een politieke meeting van de Awami-partij in maart 1987 die met gewapende hand uit elkaar wordt gedreven, wordt Delwar gearresteerd. In de gevangenis zou hij hevige geslagen zijn. Na twee weken komt hij op borgtocht vrij, maar in 1988 wordt hij, tijdens een vreedzame betoging, opnieuw gearresteerd en opgesloten gedurende drie maanden. Er wordt een proces wegens 'anti-regeringsactiviteiten' tegen hem ingespannen.

Land

Wanneer Delwar dan op borgtocht vrijkomt, duikt hij onder. Ondertussen krijgt hij ook problemen met zijn familie die, als overtuigde moslims, niet akkoord gaan met zijn relatie met Elvira, een kristelijke Filipijnse. Aangezien hij zich tegelijk moet schuil houden voor de regering, wordt de situatie onhoudbaar en besluit hij met Elvira en hun dochter Shahida het land te ontvluchten. In maart 1990 komen ze aan in België en vragen politiek asiel aan.

Na drie en een half jaar verblijft in België, krijgt de familie Hossain in juni te horen dat ze het land moet verlaten en geen politiek asiel krijgt. Als reden wordt door de Belgische autoriteiten aangehaald dat de situatie in Bangladesh ondertussen verbeterd is en er geen risico tot vervolging meer bestaat. Ershad is van de macht verdreven en in 1991 werden algemene verkiezingen gehouden die door de Nationalistische Partij van Bangladesh, de partij van de vroegere generaal Zia-ur-Rahman, gewonnen werden. Vandaar dat men nu alle vluchtelingen uit Bangladesh probeert te 'repatriëren'.

Nochtans lijkt de situatie nog steeds onzeker. Uit een recent rapport van Amnesty International blijkt inderdaad dat er verbeteringen zijn wat

betreft de mensenrechten, maar het rapport vermeldt evenzeer dat er nog willekeurige aanhoudingen en fysieke intimidaties voorkomen. Zo werden in april 1992 nog meer dan honderd personen geësekuteerd en in het begin van dit jaar zou er, volgens de plaatselijke pers, geschoten zijn tijdens een vreedzame meeting van de Awami-liga. Het Amnestyrapport maakt eveneens gewag van oneerlijke processen. De situatie is dus moeilijk veilig te noemen en het solidariteitscomité denkt daarom dat Delwar ook steeds politieke vervolging riskeert in zijn land.

Toestemming

Er werd dan ook in beroep gegaan tegen de genomen beslissing. Wanneer Delwar in augustus naar de vreemdelingendiensten op het stadhuis gaat, wordt hij echter gearresteerd omdat hij illegaal in het land zou verblijven. Hij wordt opgesloten te Leuven en na een week overgeplaatst naar Sint-Gillis. Eind september wordt Delwar vrijgelaten en vertelt men hem dat hij samen met zijn vrouw en zijn oudste dochter Shahida voor 30 oktober het land moet verlaten. Van hun jongste dochter Shannen, die een half jaar geleden hier geboren werd, spreekt men niet. Waarschijnlijk wordt ook zij uit het land gezet.

Buiten het feit dat het sowieso onverantwoord is twee kleine kinderen

terug te sturen naar een onveilig land, is het niet echt duidelijk waarom er ook sprake van is om het gezin eventueel naar de Filipijnen te sturen, aangezien juist het herstel van de democratie en dus de veiligheid in Bangladesh als reden wordt aangehaald om het gezin uit te wijzen. Een kontradictorische redenering.

Pers

Om tegen de uitwijzingen van politieke vluchtelingen te protesteren en om te vermijden dat de familie Hossain uit het land wordt gezet, is begin oktober een solidariteitscomité in het leven geroepen. Zij proberen zo snel mogelijk een definitieve verblijfsvergunning vast te krijgen voor het gezin. Een van hun eisen is dat Delwar en Elvira in het land mogen blijven omwille van humanitaire redenen. Hiervoor moet de minister van Binnenlandse Zaken zijn toestemming geven.

Dit ligt echter niet zo voor de hand. In 1989, ten tijde van de uitwijzing van de familie Tel — een gelijkaardig geval te Leuven waarbij, dankzij talrijke steunacties, zowel van politici als van vrienden, en een grote mediabelangstelling, de familie uiteindelijk in België kon blijven — sprak minister Tobback zich uit ten voordele van de familie, uit humanitaire overwegingen. Men lijkt nu minder waarschijnlijk dat hij hetzelfde zal doen. Zo verkondigde hij in februari van dit jaar nog, toen hij door een referendum van de bevolking van Kortesseem onder druk werd gezet om een Sikh die reeds vier jaar in de gemeente verbleef niet uit te wijzen, dat de asielwet

steeds moet toegepast worden en dat hij geen rekening zou houden met het referendum.

Het solidariteitscomité "Delwar en Elvira blijven" heeft tot nu toe zo'n 950 handtekeningen verzameld. Naast de petitie zijn er eveneens een aantal solidariteitsbetuigingen, onder andere van vrienden van het gezin en de directeur van de school van Shahida. In een volgende stap probeert men nu steun te krijgen van de gemeenteraad om de uitwijzing tegen te gaan. Lieve Snellings, gemeenteraadslid voor Agaleve, heeft reeds haar steun toegezegd. Ook burgemeester Vansina zou beloofd hebben iets te ondernemen, maar hij verblijft momenteel in het buitenland. Concrete stappen van de gemeente zijn er dus nog niet.

Het geval van Delwar en Elvira is echter niet het enige in België (en Europa). Door de voortdurende versterking van de laatste jaren van de asiel- en immigratiewetten tot het absurde toe, wordt het steeds moeilijker voor buitenlanders om een veilig onderkomen in het Westen te vinden. Terwijl vroeger effectieve repatriëring eerder zelden waren, zouden volgens de initiatiefnemers wekelijks in België tot driemaal toe een dertigtal buitenlanders gerepatriëerd worden, niet altijd zonder geweld. Dit gebeurt echter in het grootste geheim en officiële cijfers zijn moeilijk te bemachtigen. De pers is bovendien nooit toegelaten bij dergelijke repatriëringen.

Regularisatie

Het solidariteitscomité pleit dan ook voor een radicale verandering van het vluchtelingenbeleid. Volgens hen bestaat er niet zoiets als een 'humaan uitwijzingsbeleid', waarvoor Tobback en Bossuyt pleiten. Een terugsturing gaat telkens gepaard met een menselijk drama voor de betrokken personen, die vaak geen en-

kel toekomstperspectief hebben in hun eigen land. Daarnaast hebben illegale vluchtelingen geen rechten, wat dan weer een voedingsbodem is voor discriminatie tegenover buitenlanders. Daarom vraagt het comité in een tweede eis de regularisatie van het statuut van alle vluchtelingen die op dit moment illegaal in ons land verblijven.

In een tweede stap pleit men voor een beleid van open grenzen. Het Westen is mede verantwoordelijk voor de fenomenen die de mensen in de Derde Wereld doen vluchten. In eerste instantie moet dus iets gedaan worden aan de reële oorzaken van het vluchtelingenprobleem, zoals de oneerlijke handelsrelaties, de wapenexport, de steun aan dictators, kwijtschelding of verlichting van de schulden, enzovoort. Het solidariteitscomité eist dan ook dat het Westen zijn verantwoordelijkheid overneemt door mensen die hun land ontvluchten op te vangen in plaats van onze grenzen hermetisch af te sluiten. Het sluiten van onze grenzen biedt immers geen oplossing voor het vluchtelingenprobleem.

Tenslotte pleit men met het beleid van open grenzen voor de uitbouw van een multiculturele samenleving. Het afschrijven van de vluchtelingen(stroom) als een bedreiging werkt racisme en discriminatie in de hand. Bovendien heeft iedereen het recht te wonen waar hij of zij wil, ook wanneer men in een economisch of politiek moeilijke situatie zit.

Els Cornelis

In het kader van de openingsweek van het projecthuis Genoë en van de vzw Los Buenos zal op 4 november een optocht plaatsvinden om 19.30 u die in het teken staat van "Delwar en Elvira blijven". Financiële steun is ook steeds welkom op het rekeningnummer 001-277455-43, "Delwar en Elvira blijven", Vlamingenstraat 116.

'Wit is altijd schoon' in teatervorm op het Kultuurtje De zondvloed na de dood

'Wit is altijd schoon' van Leo Pleyzier is een van de meest intrigerende boeken van het voorbije decennium. Vorig jaar werd het door de Vlaamse actrice Tine Ruyschaert tot een teatermonoloog bewerkt. Het Kul-t-urtje, het wekelijks gratis uur cultuur van de KU Leuven, krijgt de eer een reeks voorstellingen in Vlaanderen te openen. Een boek vol subtiel taaltevel maar zonder noemenswaardige beweging: geen evidente keuze voor een teaterbewerking.

De reeks Kultuurtjes van dit semester doorbreekt alvast één gewoonte. Dit keer staat er geen lezing van een schrijver geprogrammeerd, zoals vorig jaar die van Paul de Wispelaere en de bijzonder druk bijgewoonde voorleessessie van Kristien Hemmerichs. Door de toneelbewerking van 'Wit is altijd schoon' staat er met Leo Pleyzier toch literatuur op het programma. En zo hoort het.

Het grootste deel van het boek wordt gevormd door de monoloog van een gestorven moeder. In de gedachten van de zoon die bij haar doodsbed waakt, heeft het overlijden geen einde gemaakt aan de zondvloed van 'schoon Vlaams' die de moedermond over hem heen stortte. Tussen 'Kom maar, zei ze' en 'Ga maar, zei ze' drukt de overledene haar bezorgdheid uit over haar nakende begrafenis en voorziet ze haar naaste omgeving van commentaar. De kracht van het boek komt voor een groot deel voort uit de vorm waarin de auteur het dialect van zijn moeder gegoten heeft.

Rijkvorsel

De taal die de moeder in de mond wordt gelegd, is een 'geliteraliseerde' vorm van het Rijkvorselse dialect. Pleyzier plaatst zich hiermee in de lijn van Louis Paul Boon, die als eerste de poëtische zeggingskracht van de Vlaamse dialekten in een modernistische literaire vorm heeft kunnen gieten zonder er een breuk door te

foreren. Naast Pleyzier heeft enkel Hugo Claus in 'Het verdriet van België' Boon op dat vlak kunnen evenaren.

In eerder werk stond de geïmpliceerde relatie van de schrijver met zijn Noordkempeische omgeving al sterk op de voorgrond, een relatie die bestond uit een vreemde mengeling van afkeer en afhankelijkheid. Taal is een van de dingen waarin dat isolement en tegelijk de verbondenheid met de omgeving uitgedrukt wordt. In de verhalen die verschenen vóór 'Wit is altijd schoon' was er dan ook voortdurend sprake van een heen en weer gereis van het hoofdpersonage tussen zijn dorp en de stad. Die pendelbeweging is in wat later het eerste deel van een orale trilogie bleek te zijn, stilgevallen.

Volk

De zoon is enkel aanwezig in de monoloog onder de vorm van vele witregels. Begin oktober verscheen het laatste deel van de trilogie, 'De gele rivier is bevrozen'. Eerder was ook het minder sterke 'De kast' verschenen. Ook in die laatste twee delen zijn de witregels minstens even belangrijk als de tekst. Ze tekenen een vorm van onmacht, maar evengoed verbeelden ze bewondering, in die mate dat het enige waardige antwoord zijn zijn is.

Pleyziers boeken zijn immers doordrongen van het gevoel van schoonheid die het dialect in zich heeft. In verscheidene interviews benadrukt de schrijver dat zijn werk ook een maatschappelijke dimensie heeft, met

name het protest tegen het afdoen van zijn idioom als taalarm en minderwaardig tegenover het Standaardnederlands.

Leefwereld

Met de aandacht voor een taal die door zijn weinig expliciete normering meer dan het Algemeen Nederlands individueel is, neemt Pleyzier ook een standpunt in tegenover historiografie die, aldus de auteur, maatschappelijke evoluties teveel beschrijft aan de hand van een sociale opperkaaf. Het te gewoon gevonden volk wordt niet geanalyseerd, enkel beschreven. Dat gebeurt in traditionele termen die als enig doel hebben de

toestand van onderdrukking te bevestigen.

De voor de schrijver onvermijdelijke positie van 'intieme buitenstaander' geldt ook voor de relatie met zijn moeder. Die praat tegen hem, maar meer dan dat praat ze langs hem heen. Zowel vormelijk als inhoudelijk is die afwezigheid van communicatie tekenend. Hij spreekt noch haar taal, noch maakt hij deel uit van haar leefwereld. In de toneelbewerking is hij dan ook weggeleten. De moeder ligt op haar sterfbed en het enige waar de voorstelling op steunt, is het gezang van de taal.

Jeroen Overstijns

Wit is altijd schoon.

(foto Frank Viaene)

dranken

NEELS

Van horeca tot particulier
Snelle en verzorgde bediening
Steeds de beste prijzen

016 / 22 11 11
016 / 23 20 63
FAX: 016 / 29 11 12

AARSCHOTSESTEENWEG 4
3010 LEUVEN

NEERIJSSE 016/47 15 38
TERVUREN 02/67 35 90
BOUTERSEM 016/72 03 30

De Beau Hunks brengen vrolijke filmmuziek

Poewaap, poewaap, tididi

Vliegende taarten, achtervolgingen, instortende huizen, kleine boevrestreken: het zijn de klassieke ingrediënten van de films van Laurel en Hardy, in Vlaanderen ook wel bekend als 'de dikke en de dunne' of 'Stan en Ollie'. De Nederlandse Beau Hunks brengen het komische tweetal opnieuw tot leven via een rekonstruktie van de originele filmmuziek.

Laurel en Hardy worden door de critici nogal eens in de schaduw geplaatst van die andere grote komieken Charlie Chaplin en Buster Keaton. Stan Laurel begon nochtans op een gelijkwaardig manier als Chaplin. Beide komieken startten hun carrière in het Engelse Vaudeville-theater. Toen Laurel voor de eerste keer naar Amerika afreisde was dat met een theatergezelschap waartoe ook Chaplin behoorde. Vanaf 1913 vestigde Laurel zich definitief in Amerika. Vier jaar later kwam hij terecht in de filmwereld. De Amerikaan Oliver Hardy was daarin al enkele jaren langer actief, maar had het nog niet verder gebracht dan kleine, ondergeschikte rollen.

Hun samenwerking kwam bij toeval tot stand. Beiden werkten voor dezelfde producent, Hall Roach, maar Laurel was oorspronkelijk aangenomen als regisseur. Een ongelukje van Hardy maakte dat Laurel moest inspringen als akteur. Het succes van die film overtuigde hem in deze richting verder te gaan.

Willekeur

Enkele films later begon de Laurel-Hardy combinatie duidelijk vruchten af te werpen. Stan Laurel speelde vooral het domme, onhandige personage. Hij had een paar *gimmicks* waar hij gretig gebruik van maakte: zo barst hij regelmatig in ongekontroleerde huilbuien uit, of maakt hij een absurd vrolijk sprongetje. Ollie is vooral de dupe van de onhandigheid van zijn kompanen. Als Laurel — in 'You're Dam Tootin'' — na het zout gebruikt te hebben de dop niet dicht-

schroeft, krijgt Hardy de hele inhoud in zijn soep. Hij verwisselt dan snel de borden maar heeft even later hetzelfde voor met het pepervaasje. Hardy verliest er regelmatig zijn geduld bij, maar veroorzaakt ook zelf heel wat onvoorzien gebeurtenissen door zijn 'brute kracht'.

Laurel en Hardy begonnen hun carrière in de tijd van de stille film, maar maakten, in tegenstelling tot vele andere acteurs, probleemloos de overgang naar de geluidsfilm. Hun stemmen bleken duidelijk een aanwinst en geluiden als toeterende auto's, gelach en gekreun wisten ze komisch te gebruiken. Vanaf 1931 werkten ze ook aan langspeelfilms, die bij het huidige publiek minder bekend zijn.

Inbegrepen

De Nederlandse Beau Hunks putten voor hun muziek zowel uit de vroege films als uit het latere werk. Ze brengen aldus composities uit de periode tussen 1900 en 1940. Muziek was namelijk al een onderdeel van de cinema vanaf de allereerste filmvertoning. Alleen stond die muziek niet op band, maar werd hij tijdens de vertoning toegevoegd, live of op plaat. Vaak bestond er geen vaste muziek voor een bepaalde film, zodat de exploitant naar willekeur geluid toevoegde. Stilaan lieten meer en meer producenten voor hun belangrijkste films een originele soundtrack uitvoeren, of ze gaven de ekspluitanten aanbevelingen over het soort muziek dat bij de film gespeeld moest worden.

Voor de Laurel-en-Hardyfilms deed producent Roach hoofdzakelijk een

Niet alleen de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie had besloten om niet deel te nemen aan de laatste Jongerenmars voor meer werk en tegen racisme en fascisme, vorige zondag was de algemene opkomst van studenten in Brussel sowieso biezonder laag. Blijkbaar is de bekommernis voor racisme en werkloosheid bij de meeste studenten niet groot genoeg om ervoor op straat te komen.

Wel veel rood, zeer veel rood: ABVV, Blokbuster, Socialistische Jongerenwacht, Antifascistisch Front (AFF) en hun Waalse tegenhanger FAF, FAF-jeunes, Jongsocialisten, de Jongerenorganisatie van de Socialistische Mutualiteiten, de Partij van de Arbeid, Rode Jeugd en — wie had dat gedacht — drie orthodoxe communisten, met vlag, met hamer en sikkel. Verloren in de ABVV-zee: één KAJ-vlag. Waren ook aanwezig, het 'autonoom blok' van anarchisten, met zwarte vlaggen en een sjaal voor het gezicht "om niet herkend te worden door de BOB", zo luidde het. Op de ABVV-slogan "Meer werk?" klom het in die groep luidkeels "Neel". "Recht op luiheid" was hun wederwoord. De betoging, waaraan slechts een drieduizendtal jongeren meedeed, was snel afgelopen en blonk zeker niet uit door ordewoorden en slogans. Weinig sfeer dus, en wie letteljes had verwacht, kwam bedrogen uit. Het anarchistische blok haastte zich snel naar het podium waar de optredens achteraf doorgingen. Om op de eerste rij te staan en zich in de pogo te kunnen afreageren. (ec/pdg/svg)

(foto Karel De Weerd)

beroep op de komponisten LeRoy Shield en Marvin Hatley. Shield, die zijn carrière begon als klassiek pianist, kwam onder contract bij de Viktor Talking Machine Company die alle geluid verzorgde voor de Hal Roach studio's. Tussen 1929 en 1931 schreef hij niet minder dan 68 melodietjes, zowel voor films van Laurel en Hardy als voor andere produkties. Veve van die melodietjes werden in verschillende films hergebruikt, telkens zich een gepaste scène voordoede. 'You are the One I Love' bijvoorbeeld, werd meestal gespeeld tijdens liefdes-scènes. De muziek kon ook door tegenstelling een humoristische onderstuning zijn: zo krijgen we in de film 'Blotto' 'You are the One I Love' te horen terwijl Stans vruwt met een jachtgeweer op hem zit te wachten.

Aanleiding

De tweede Roach-komponist was Marvin Hatley. Hij was een self-made-muzikant afkomstig uit het jazzmilieu. Naast korte melodietjes voorzag hij ook enkele langspeelfilms van een volledige soundtrack. Hij 'ontwierp' ook het originele Laurel-en-Hardytema 'Ku-Ku'.

Originele opnames op plaat van deze muziek zijn bijna onvindbaar. Het zijn de leden van de Beau Hunks

zelf die de muziek via de films hebben gerekonstrueerd. Geen gemakkelijke opdracht omdat doorheen die muziek natuurlijk nog heel wat andere geluiden te horen zijn. De bedoeling was de muziek te spelen zoals hij zestig jaar geleden klom. Men ging dus eveneens op zoek naar de originele bezetting en speelt op instrumenten uit die periode.

Melodieën

In het programma dat de Beau Hunks brengen, kunnen de films zelf natuurlijk niet ontbreken. Tussen het gewone concertgedeelte worden twee geluidsfilms met soundtrack vertoond: 'Helpmates' en 'Blotto'. Het hoogtepunt is de vertoning van de stomme film 'We Fay Down', die live begeleid wordt. Het is een klassieke parodie op het huwelijk, met knappe meisjes en jaloeze echtgenotes inbegrepen, die aanleiding geeft tot vrolijke melodieën als 'It is to Laugh', 'Jazz Wedding March' en 'Hunting Song'.

Karen De Pooter

De Beau Hunks spelen op dinsdag 26 oktober om 20.00 u in de Minnepoort.

Vanzetti

Woensdag 27 oktober organiseert Party at Vanzetti's in zaal Kumba & Co de officiële voorstelling van hun cd 'Thru the looking Glass'. Vanaf 20.30 u zal de groep een live-optreden verzorgen dat het aanwezige publiek en de uitgenodigde pers van de degelijkheid van het nieuwe werk moet overtuigen. Daarnaast treden ook Boerenzonen op Speed en Gunterlamoot op.

Party at Vanzetti's bestaat reeds vijf jaar. De Belgische gitaarrock nieuw leven inblazen was de voornaamste drijfveer van bij de oprichting. Volgens zanger en sociologistudent 'Viktor' Bart Vanneste probeert de groep steeds eerlijk en eigenzinnig over te komen. "Tekstueel brengen we vooral persoonlijk-emotioneel getinte songs, muzikaal leveren we een alternatieve cocktail van averechts gitaarspel, onder andere geïnspireerd door Nell Young, The Stooges en The Birthday Party."

De eerste ep 'I Wanna lay My Head' kreeg in talrijke vaktijdschriften goede kritiek, en bracht het vieral ook in de Up-date Studio's voor een live-optreden van de Brussel.

de krijtstijl die bij de aanvang van de voorstelling op de dansvloer geschreven staat. Door de driftige bewegingen van de danser die de ander uit zijn slaap probeert te halen, wordt dat krijt over de rest van het podium verspreid. De boodschap die de tekst meedraagt, vraagt zo wel beetje bij beetje. De dans ontwikkelt zich echter en is zo een tegengestelde, kompenserende beweging. De beweging van het lichaam, hoe ongetoevoerd dan ook, haalt het in dat geschreven woord. Enkel de tekening van de kikker die de tekst besloot, bleef onaangeroerd.

Het duet wordt voorafgegaan en besloten door cellomuziek, uitgevoerd door een muzikant die, wanneer hij niet speelt, in de halve duisternis het gebeuren vrijletigisch, om niet te zeggen sloom, gadeslaat. De originaliteit van ook weer deze voorstelling ligt in dat relativeren van het *sérieux* van de dans door burleske voetnoten. Nadat de twee dansers samen weggestrompeld zijn, is hij het die kikkergewijze begint rond te springen, zichzelf begeleidend met het nodige gekwaak. Dat is wat de toeschouwer onthoudt van de produktie. Waarom een volwassen kamerplant de hele tijd het toneel heeft mogen bevolken, wordt in dit perspectief ook wel duidelijk. Amusante voorstelling. (jo)

19.15 (1)

DE SOTO KAN NIET BEWEGEN

Olga de Soto — De scheefgetrokken verhouding tussen de lengte van het stuk en dat van de titel is niet het enige wat er spaak loopt in 'I believe that if I act upon the dimension of time it will be difficult to find myself at the place where I am expected to be', de nieuwe creatie van de Brusselse dansers Olga de Soto. De voorstelling steunt op enkele zeer sterke uitgangspunten die echter niet of zeer weinig ontwikkeld worden. De produktie toont ongetwijfeld de creatieve mogelijkheden die De Soto heeft. Maar er had nog aan geschaafd mogen worden. 'I believe...' is een eerste gedachte studie over de drie paradoxen rond stilstand in beweging die geformuleerd zijn door Zenon van Elia in de vijfde eeuw voor Kristus. Alledrie problematiseren ze het concept van beweging. Ze tonen aan hoe de notie van stilstand essentieel deelt blijkt uit te maken van het bewegen. De kontradictie van de vliegende pijl wordt bijvoorbeeld in dat, goed beschouwd, de vlucht maar een optelsom is van momenten waarop de pijl stilstaat. Hoe kan de pijl dan van punt a naar punt b gaan, als er niets dan be-

wegingsloosheid is? De daaruit afgeleide vraag, hoe aan het niet bestaan van beweging dansend vorm gegeven kan worden zonder stil te staan, ligt aan de basis van de voorstelling. De tijd is de niet-zichtbare aanwezigheid op de planken. De dansoso is evengoed als een dialoog op te vatten, een tweegevecht met de klauwen van de tijd die de danser op de hielen zit. De bewegingen zijn op sommige momenten dan ook zeer verkrampd. Deze zenuwachtigheid laat de toeschouwer niet onberoerd, hij wordt er zelf door geënerveerd. De opgejaagdheid funktioneert niet, zodat het publiek gewoon apatisch wordt. Niettemin zijn er interessante vondsten, zoals het gevecht met de waterzakjes die aan het plafond zijn ophangen, de mystieke dans, behangen met kleren en vooral de zandloperkonstrukties van Patrick Vandeweyer. Maar ze krijgen niet genoeg ruimte om zich tot iets interessants te ontwikkelen. Het geheel vormt een krampachtige poging tot een uitgebouwd voorstelling, waar daar, door het specifieke van een 19.15, geen plaats voor is. (jo)

19.15 (2)

DE SPANJAARD EN DE KIKKER

Mal Pelo — Voor enkele Klapstukvoorstellingen waren de verwachtingen wel erg hoog gespannen. 'No Longer Ready-made' van Klapstuk 91 revalatie Ge Stuur kon ze niet helemaal inlossen. De 19.15-voorstelling van Mal Pelo deed dat wel. Het Spaanse gezelschap was voor het eerst te zien op Klapstuk 91 met het duet 'Quarere'. Vorig jaar was er het fascinerende 'Sur. Perros del Sur', dat de lijn van door zuiderse vurigheid ingegeven dans doortrok. Vorige week ging de korte produktie 'La Mirada de Bubal' in première, wat met de losse pols mag vertaald worden als 'De oogopslag van Bubal'.

10%

KORTING*

bij aankoop van CD's, op vertoon van uw studententaart.

* Niet cumuleerbaar met andere kortingen

Bij SUPERCLUB Leuven

Bondgenotenlaan, 145-149
Dietsestraat, 186-190

NEW SUPER CLUB... EN NERGENS ANDERS!
VIDEO: VERKOOP EN VERHUUR - VIDEOGAMES - FOTOSERVICE - CD- PHOTO CD.

Drugs

vervolg van pag. 1

bij de iets moeilijker situaties die in een kafee ontstaan. Iemand die wordt lastiggevalen, vechtpartijtjes en zelfs bedreigingen met een wapen zijn sommige uitbaters niet vreemd en scheppen soms een sfeer van machteloosheid. "In hoeverre kun je je cliënt zelf kiezen?" was dan ook een van de opmerkingen. De commissaris bleef tamelijk vaag door te stellen dat de kafeebaas altijd zelf zijn verantwoordelijkheid kan opnemen of desnoods "maar een beetje moet wachten". "Iedereen kan ons missen als kespijn tot men ziet dat ze ons nodig hebben," was zijn reactie.

Kruit

Verder kon men ook stemmen horen die vonden dat de politiediensten zich meer zouden moeten bezighouden met onderzoek naar grotere drugsnetten in plaats van hun kruit te verschrompelen op de kleine garnaaltjes. Reactie daarop was dat het gebruik van soft-drugs altijd de potentiële stap naar zwaardere produkten inhoudt en vanuit dat perspectief niet als onschuldig beschouwd kan worden. Uit cijfers blijkt dat ongeveer vier procent van de soft-druggebruikers de overstap maakt. Vier procent is uiteraard niet niks, maar de vraag blijft of dit voldoende reden is om de overige 96% op een repressieve manier aan te pakken.

Bij de aanwezige uitbaters blijkt de wil om drugs te weren praktisch unaniem te zijn. Of daarbij naast commerciële motieven ook etische overwegingen meespelen, is een andere vraag. Ook is het in de praktijk voor sommigen vaak moeilijk om druggebruikers te herkennen. Hoe zie je het verschil tussen een dromer die iets te veel gedronken heeft en een dromer die iets te veel gerookt heeft? "Wie wiet?": geen gemakkelijke vraag.

Fakbars

Bij de aanwezigen waren ook verantwoordelijken uit een aantal Leuvense fakbars en ook daar worden drugs niet geduld. De mensen van de Shrink (fakbar Psychologie) beweerden niet veel problemen te hebben in het kafee en wijzen gebruikers altijd de deur. Wat in de garage buiten het kafee gebeurt, kunnen ze niet controleren. Ook in de fakbar van L&W reageren men onmiddellijk. "Misschien een keer op een maand gebeurt het dat we iemand betrappen. Als er iets gerookt wordt dat niet op gewone sigaretten lijkt, dan verzoeken we de persoon om buiten zijn jointje te gaan roken. We weten dat er hier soms dealers rondlopen, maar in het kafee worden absoluut geen zaken gedaan." De verantwoordelijke van de fakbar had ook wel wat kritiek op de politie: "Af en toe komen ze wel eens te laat, maar dat hangt ook af van de reputatie, en fakbars hebben nu eenmaal geen af te goede reputatie. Dat komt misschien ook door een bepaald kafee-uitbater die een zegje heeft in de gemeenteraad en die ons probeert te kelderen omdat hij vooral tegen onze democratische prijzen gekant is." Maar nog volgens de fakbaas is de

(foto Els Casteln)

verstandhouding de laatste tijd veel verbeterd.

De twee volgende avonden van het preventieproject zullen vooral op vorming gericht zijn. De Leuvense preventiedienst laat het echter niet hierbij en zal nog voor de dag komen met een uitgebreider horeka-project. Verder wordt vooral aan sensibilisering gedaan in scholen en jeugdbewegingen, waarbij bijzondere aandacht zal geschonken worden aan de mode-drug XTC. Dat er serieus aandacht geschonken wordt aan preventie is dus duidelijk. Maar om het met de woorden van politiekommissaris

Leenders te zeggen: "Er is bij ons zeker ruimte voor preventie. Of er genoeg ruimte is, dat is natuurlijk iets anders."

Over het merkwaardige feit dat soft-druggebruikers bijna nooit herrie schoppen terwijl in Leuven iedere avond stomdronken studenten rondlopen en toch regelmatig voor problemen zorgen, zou misschien ook eens nagedacht moeten worden. Het preventieproject op zich is misschien niet slecht, maar zonder een debat op dieper nivo dat de werking en het beleid van de overheid ter zake eens grondig durft in vraag stellen, blijft het mis-

schien nog te veel een ter plaatse trap-pelen. Men moet er voor op de hoede blijven dat preventie hier niet gereduceerd wordt tot repressie. De verdere sensibiliseringsakties zijn alvast een stap in de goede richting. Nu enkel de zaken nog iets ruimer durven te zien.

Henk Dheedene

De twee volgende avonden van het programma gaan door op 8 en 22 november, telkens om 19.30 u in brasserie Lyrique, Grote Markt 12 in Leuven. Voor meer informatie tel. 016/21.19.97.

De Leuvense migranten- en vluchtelingenwerking zit duidelijk niet stil. Het multicultureel centrum Mala Ibrahim op het Damiaanplein heeft een nieuw initiatief genomen waarin ze haar vele bestaande projecten en activiteiten kan inbedden. Het centrum werd namelijk onlangs uitgebreid met een kafee, of beter gezegd, een eigen ontmoetingsruimte.

Het multicultureel centrum Mala Ibrahim bestaat intussen al één jaar. In die periode is het uitgegroeid tot zowat de belangrijkste organisator van activiteiten voor migranten uit het Leuvense. Het is ook de thuis-avenue geworden van meer dan één vereniging. Zo zijn er twee Koerdische zelforganisaties gevestigd, samen met de Marokkaanse Jongerenassociatie en de Wereldwerkplaats — die zich specifiek bezighoudt met vorming voor kinderen. Ook het Brabant Regionaal Integratiecentrum, Scholen Zonder Racisme en Ster (Studenten Tegen Racisme) hebben er een vast onderkomen gevonden.

Een van de drijvende krachten achter Mala Ibrahim is Tint, het Trefpunt

Nieuwe multiculturele ontmoetingsruimte Van de moskee in 't kafee

Integratie. Tint staat in voor een belangrijk deel van de Leuvense migranten- en vluchtelingenwerking. Die werking staat inmiddels vrij stevig op haar poten en is uitgebouwd rond een aantal assen. De eerste daarvan is de jongerenwerking, die vooral voorziet in een ruim aanbod aan sportmogelijkheden en culturele activiteiten (film, theater, uitstappen), en daarnaast een muziekatelier en vakantiecampen voor migrantenjongeren en jonge vluchtelingen op touw zet. Parallel hieraan is de meisjesvrouwenwerking, die uitwisselingsprojecten op stapel heeft staan met andere vrouwengroepen.

Worm

Verder wordt er ook tijd vrijgemaakt voor dienstverlening, onder andere bijstand in juridische verwikkelingen of administratieve problemen, en voor de opvang van vluchtelingen. In het kader hiervan worden er Nederlandse taallessen georganiseerd voor hooggeschoolde vluchtelingen. Die kunnen immers geen les volgen in het officieel erkende Edu-

katief Centrum, dat alleen vorming inricht voor laaggeschoolden. Tenslotte wordt veel belang gehecht aan structurele hulpverlening. Men helpt de verschillende gemeenschappen om zichzelf te organiseren en probeert alle projecten rond vluchtelingen in het Leuvense zowat te koördineren via het Forum voor Asielzoekers.

Welkom

Verder wordt er nog gewerkt rond tewerkstelling, nog altijd een van de hoofdproblemen voor migranten en vluchtelingen, en naschoolse opvang, dit laatste in samenwerking met Schoolopbouwwerk. Tenslotte richt Tint zich ook op vorming en sensibilisering in scholen op het vlak van antiracisme. Zo ondersteunt Tint het initiatief van Hand in Hand en komt op voor gelijke kansen en rechten via de petitiekampagne van Ob-jektief.

Het enige wat nog ontbrak in de hele waaier van activiteiten, was een ontmoetingsplaats voor iedereen die bij het huis betrokken is. Nu speelde Tint al langer met het idee om zo'n

ontmoetingsruimte te creëren. Deze zomer werd daar werk van gemaakt en hield men op Mala Ibrahim een internationaal jongerenkamp, waarvan de deelnemers een handje toestaan. De kelder van het huis, die langs achter uitsteekt op de tuin, werd omgevraagd tot een volwaardige ontmoetingsplaats compleet met keuken, leeshoek en multifunctionele ruimte.

Panache C, zoals men het nieuwste project van Tint gedoopt heeft, moet dan ook het middelpunt worden van de verschillende activiteiten die in Mala Ibrahim georganiseerd worden. Het is dus duidelijk niet zomaar het zoveelste Leuvense kafee dat de laatste tijd uit de grond schiet. Kafee is als benaming trouwens niet echt op zijn plaats, want uit respect voor de aanpalende moskee zal er in elk geval geen bier te verkrijgen zijn. Het project is er immers in eerste instantie voor en door migranten gekomen — wat niet wegneemt dat andere bezoekers er natuurlijk meer dan welkom blijven.

Wagenwijd

Koffie of tee dus, voor of na de taalles of gewoon om de tijd door te brengen. Maar daar blijft het niet bij. Regelmatig staan er avonden of middagen op het programma voor jongeren, de vrouwenwerkgroep of voor vorming. Men wil er ook filmvoortzettingen of theater uit verschillende culturen organiseren. Daarnaast bestaat steeds de mogelijkheid voor individuen of verenigingen om er cursussen, informatiebijeenkomsten of feesten te houden. Mala Ibrahim biedt daarbij altijd haar technische en administratieve ondersteuning aan. Tenslotte is men ook van plan om een tweemaandelijks tijdschrift, de Panache Courant, uit te geven, waarin de activiteiten aangekondigd worden.

Feit blijft wel dat Panache C hoofdzakelijk toch een initiatief is naar de werking van Tint zelf toe. Het project wordt bovendien ook niet gedragen door de hele migrantengemeenschap. Tijdens de openingsdag werd aan het huis een pamflet uitgedeeld dat bol staat van vlijmscherpe kritiek aan het adres van Tint. Initiatiefnemer was de Noordafrikaanse Culturele Vereniging (NCV), die al jaren in de klinch gaat met Tint. Volgens NCV vertegenwoordigt Tint veel minder migranten dan zichzelf, maar zou het wel de volle steun krijgen van het Leuvense stadsbestuur, terwijl NCV met moeite kan overleven. Dergelijke

verdeeldheid draagt natuurlijk niet bij tot het imago van openheid dat het centrum zichzelf wil aanmeten. Ook naar de autochtone bevolking toe dreigt zo iets niet positief over te komen. Zelfs al staan de deuren van de nieuwe ontmoetingsruimte wagenwijd open voor iedereen, de drempel zal waarschijnlijk toch hoog blijven liggen.

Serge Franchoo

Wie meer wil weten over de werking van Tint of Panache C, kan steeds terecht op het Multicultureel Centrum Mala Ibrahim, Pater Damiaanplein 10.

Doorlopen

vervolg van pag. 1

hield van de deelnemer aan het naakte rondje. Een enorme prestatie werd ook geleverd door Peter Van Vinckenroye, actief binnen het groen kunstcollectief Groezel, een van de verenigingen binnen Genoeu, die niet als ploeg mochten deelnemen aan de 24 uren wegens hun politiek engagement (zie Veto vorige week). Hij reageerde op een sportieve manier op deze afwijzing door het grootste aantal rondjes te lopen, namelijk 101.

Razernij

De massa was weer goed vertegenwoordigd en kon zoals gezegd genieten van heerlijke en minder heerlijke hapjes en van de spannende strijd tussen Apollon en VTK. Wie behoefte had om enig leedvermaak te ultiemen, kon zich tegoed doen aan verschillende kleinere kringen die het moeilijk hadden om lopers te vinden. Ook kon je elk uur een muziekje horen van de radikaal politiek (!) geïnspireerde groep Rage against the Machine. Vanaf een uur 's nachts ongeveer moest men daarvoor wel enigszins de oren spitsen: na een klacht van een van de burens uit de nabijgelegen appartementsgebouwen, werd de volumeknop noodgedwongen enkele streepjes teruggedraaid.

Om stipt zeven uur woensdagavond was de 24 uur alweer afgelopen. Professor Van Gerven, voorzitter van het Instituut voor Lichamelijke Opleiding, mocht de trofee binnen zijn fakulteit uitreiken aan de preses van Apollon. Misschien had hij de trofee beter zelf meegenomen naar de kast in het Instituut.

Bart Vanthomme

Grand Café La Royale

Martelarenplein 6 — 3000 Leuven

tegenover het station

elke dag open van 7.30 tot 24.00
weekend 10.00 tot 24.00

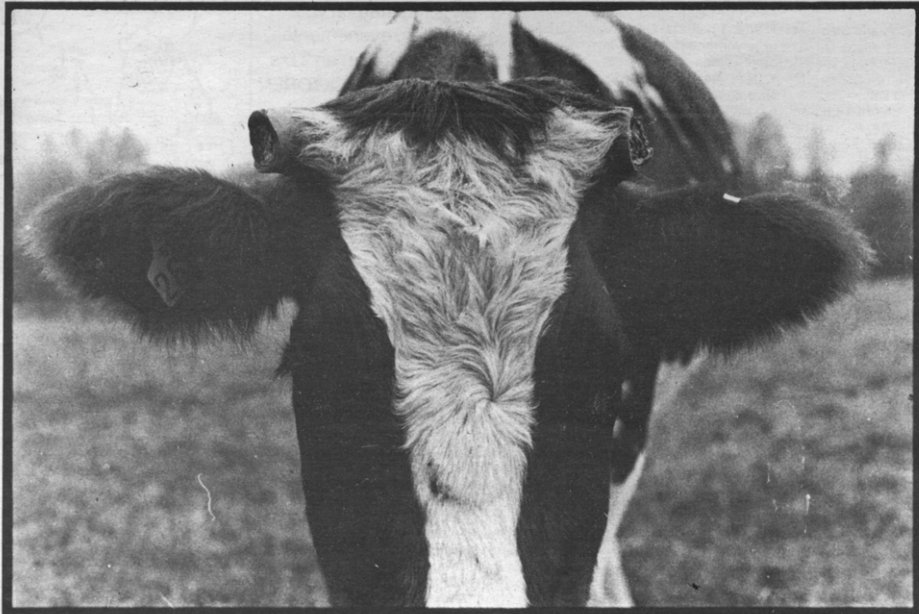
ontbijt — kleine maaltijden — dranken — pannenkoeken enz.

Elke dag diverse (inter)nationale kranten en tijdschriften

advertentie

11.11.11 dit jaar rond voedselveiligheid Het Zuiden wil niet meer leren vissen

Het Zuiden uitmelken om het Noorden rijker te maken

(foto Karel De Weerd)

Het is mogelijk om iedereen op aarde genoeg voedsel van behoorlijke kwaliteit te bezorgen tegen een redelijke prijs en geproduceerd op een manier die verantwoord is voor mens en milieu. Toch stellen we vast dat een meerderheid van de wereldbevolking honger lijdt. 800 miljoen mensen zijn zelfs kronisch ondervoed. Om deze schrijnende onrechtvaardigheid aan te klagen, beslisten vijftiengint Derde-Wereldorganisaties om de handen in elkaar te slaan en allemaal samen een jaar te werken rond het thema 'voedselveiligheid'. De 11.11.11-actie van dit jaar sloot zich bij deze campagne aan en bijt meteen de spits af in de sensibilisering rond de hongerproblematiek.

De term 'voedselveiligheid' wordt meestal omschreven als "de toegang voor alle mensen op elk moment tot voldoende voedsel voor een actief en gezond leven". Verschillende factoren spelen een rol in het bereiken van dit doel. Over de voedselproductie zelf zijn zowat alle gerespecteerde organisaties, zoals bijvoorbeeld de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), het eens: er is geen voedseltekort. De voedselproductie is op wereldvlak voldoende groot om iedereen van voedsel te voorzien. Het ganse wereldhongerprobleem hangt integendeel nauw samen met onze voedingsgewoontes en vooral met ons economisch bestel. Net zoals ongeveer alle andere zaken in onze alles-is-te-koop-samenleving, is voedsel in eerste instantie een koopwaar. En koopwaren komen nu eenmaal terecht bij wie geld heeft, niet bij wie honger heeft.

Toevalligheid

De hoofdprijs die de NGO's zichzelf in hun campagne stellen is dan ook het sensibiliseren van de publieke opinie, het geven van informatie over de oorzaken achter de hongerbeelden die we met de regelmaat van een klok op ons tv-scherm krijgen. Daarmee bevestigen ze de fundamentele ommezwaai die

ze, onder hevige interne discussie, stilaan aan het maken zijn. Het hele klassieke model van ontwikkelingssamenwerking wordt daarbij in vraag gesteld en men wil zich in het Westen zelf sterker politiek gaan profileren. Met een geldinzamelingsactie en een 'gezellige dia-avond' gaf men de mensen al te vaak de kans om het geweten te sussen met een almoes en de problemen opzij te schuiven tot het volgende jaar.

Een aantal jaren terug waren de 11.11.11-studenten de eersten binnen het wereldje van Derde-Wereldorganisaties om deze analyse te maken en hieruit de radikale conclusie te trekken om af te stappen van het geldinzamelingsmodel. In plaats daarvan schoven zij de voorbije jaren een structurele werking rond het etisch bankieren naar voor. Dit jaar wordt binnen die structurele werking gekozen voor een intensieve informatiekampagne rond voedselveiligheid. Om het probleem op een bevattelijke manier voor te stellen, koos men ervoor om toch weer één bepaald project in de Derde Wereld te belichten, zonder daar een geldinzameling aan te koppelen. De keuze viel op het Centre de Développement Intégral de Bwamanda (CDI), een Zairese NGO (zie kader).

Dat de verzamelde NGO's steeds duidelijker kleur bekennen, blijkt al uit hun analyse van de

situatie van voedselveiligheid. Ze zoeken de verklaring van deze toestand niet langer in een "toevallige samenloop van ongelukkige omstandigheden, zoals droogte, overbevolking en oorlog". Er wordt resoluut gesteld dat ze het resultaat is van een "nietsontziende geldhonger, van verkeerd beleid, van ongelijke verdeling en pure uitbuiting".

11.11.11 illustreert dit onder andere met het verhaal over de honger in Brazilië, of het 'soja-verhaal'. Brazilië produceert jaarlijks miljoenen tonnen soja, één van de meest eiwitrijke producten. Vanaf de jaren '70 werden in Brazilië boeren massa's van hun land verdreven om plaats te maken voor een grootschalige soja-productie. Deze boeren trokken naar de grootsteden en de slums. Met het verdwijnen van de kleine boeren zijn de sojastreken ontvolkt en verarmd, en is de voedseltoelaf voor de binnenlandse markt (bonen, rijst, varkens en kippen) sterk achteruit gegaan.

Maastricht

Terwijl Brazilië op die manier een hongerland werd voor 50 miljoen mensen, groeide het wel uit tot de tweede belangrijkste soja-eksporteur naar Europa. Een ander deel van de prijs was een rampzalige uitputting van de bodem en een voortschrijdende erosie. In Europa wordt die soja-eksport vooral gebruikt voor goedkoop veevoer dat het mogelijk maakt om er een enorme veestapel op na te houden, met alle gekende milieuproblemen vandien. Bovendien wordt er hier nu meer vlees geproduceerd dan nodig en gezond is voor menselijke consumptie. De Europese gemeenschap moet er zelfs heel wat geld tegenaan gooien om de vleesoverschotten kwijt te geraken.

De gebeurtenissen in Zimbabwe maken op hun beurt duidelijk wat de impact is van de opgelegde 'structurele aanpassingsprogramma's' (SAP) voor heel wat landen van de Derde We-

reld. Zimbabwe produceerde tot eind jaren '80 een overschot aan maïs en stuurde in 1984 zelfs voedselhulp naar Ethiopië. Dan kwamen er economische problemen en Zimbabwe klopte aan bij het Internationaal Muntfonds voor een lening. Het IMF en de Wereldbank zeiden hulp toe, maar verplichtten Zimbabwe om zijn maïsstocks te verkopen om de schulden af te betalen. Wanneer in 1992 een extreme droogte aanbrak, zag Zimbabwe zich verplicht beroep te doen op noodhulp.

Onder druk van de Europese agrobusiness zorgde de Europese Commissie ervoor dat die noodhulp afkomstig was uit de Europese graan-, boter- en vleesbergen. Gevolg: terwijl de grote agro-industrieën de exportsubsidies inpikken, kan de kleine boer in de Derde Wereld niet concurreren met het binnenstromende voedsel en moet ermee stoppen. Nogmaals een illustratie van een anekdote van de Nederlandse filosoof Hans Achterhuis over de reactie van een vertegenwoordiger van het Zuiden op de 'hulp' van het Noorden. Die beweerde dat de grootste ramp die een Derde-Wereldland kan overkomen niet een hongersnood is, wel de noodhulp die erop volgt.

Zelfhulp

Deze voorbeelden indachtig, lijkt de boetade van Mao, "Geef een man vis, en hij heeft eten voor een dag; leer hem vissen, en hij heeft voedsel voor de rest van zijn leven" — een uitspraak waar heel wat NGO's graag mee uitpakken — plots flauwekul. Door de slechte ruitvoet en hun zwakke onderhandelingspositie op de wereldmarkt is de koopkracht van de bevolking in de Derde Wereld sterk uitgehold. De schuldenlast van de Derde Wereld blijft aangroeien en de prijs van de grondstoffen en het voedsel is zo laag dat de produktiekosten nog niet eens gedekt worden. Ontwikkelingssamenwerking zal de kloof tussen Noord en Zuid al evenmin dichten. Uit cijfers van '91 blijkt nog maar eens dat — alle 'hulp' ten spijt — er per jaar meer dan 100 miljard dollar van het arme Zuiden naar het rijke Noorden stroomt. De Belgische ontwikkelingshulp liep trouwens in 1992 nog maar eens achteruit: 0,39 procent van het BNP heeft onze overheid nu nog over voor ontwikkelingsamenwerking, alle grootspraken ten spijt. Toen vorige week het Vlaams Blok voorstelde om in plaats van een 11.11.11-actie eens een 'zelf-zelf-actie' te houden, zaten ze eigenlijk nog niet eens zo ver van de harde realiteit.

Over de analyse van de voedselveiligheidsproblematiek mogen de meeste NGO's het al eens zijn, het formuleren van oplossingen is alvast minder eenvoudig. Brazilië zou bijvoorbeeld uit de wurggreep van zijn schulden moeten kunnen geraken. Via landhervormingen moeten de boeren opnieuw grond in gebruik kunnen nemen. Verder moet er nagedacht worden over manieren om multinationale ondernemingen aan banden te leggen en over eerlijke prijzen voor de producten die uit de Derde Wereld in Europa worden ingevoerd. Ook een hervorming van onze landbouw staat op het lijstje, zodat overproductie wordt tegengegaan en de landbouwers toch een behoorlijk inkomen hebben, zodat zij voldoende milieuvriendelijk kunnen werken. 11.11.11 stelt daarom voor hier in Europa op een minder intensief model van vee-veel over te stappen, dat niet hoeft te steunen op massale import.

Pieter Vandekerckhove

Donderdag 10 november, vanaf 20.00 u organiseert de Leuvense 11.11.11-afdeling een praatkafé rond voedselveiligheidsproblematiek in het Acht-Urenhuis, Maria-Theresiastraat 121. Gast sprekers worden nog aangekondigd.

Het Zairese voorbeeld

CDI Bwamanda (Centre de Développement Intégral de Bwamanda) vzw werd door de 11.11.11-studenten gekozen in samenwerking met de werkgroep Landbouw in Wereld Perspektief (LIWP) voor de inhoudelijke ondersteuning van hun jaarlijkse campagne. Dit centrum is reeds vierenftieng jaar lang actief in Zaire en levert momenteel grote inspanningen om de voedselveiligheid in de hoofdstad Kinshasa te garanderen. Het bereikt zo'n 800.000 mensen, verspreid over een tiental centra in Noord- en Zuid-Ubangi (een evenaarsprovincie) en sinds 1988 tevens in Bandundu en de Bas-Zaire.

Om tot een zo globaal mogelijke ontwikkeling te komen, heeft CDI Bwamanda een aantal diensten opgericht, die kunnen beschouwd worden als een verzameling van deelprojecten die in één administratief geheel zijn ondergebracht. De landbouwinstelling moet landbouwers die kans geven hun bedrijf op een menswaardige manier te blijven runnen. Daarnaast is er ook een medische dienst die verantwoordelijk is voor een vijftal hospitalen en een tachtigtal dispensaria, waarbij de preventieve geneeskunde en de voedingscentra van primordiaal belang zijn. De technische dienst is verantwoordelijk voor de uitbouw van de nodige infrastructuur, het onderhoud van het wagenpark, het onderhoud van een achthonderd kilometer wegen en 450 handpompjes die aan de bevolking in de dorpen drinkbaar water moeten verschaffen. De sociale dienst tenslotte heeft een goed gestructureerde rurale werking die de mensen de kans tot zelfontwikkeling moet geven.

Toen de crisis in Zaire rond 1990 katastrofale gevolgen bleek te hebben voor de bevolking in Kinshasa, besloot men wereldwijd een hulpprogramma op te zetten. De EG — één van de initiatiefnemers — was van plan om voedsel aan te voeren via noodhulp uit EG-overschotten. CDI Bwamanda is daar toen scherp tegen in gegaan en stelde duidelijk dat er geen noodhulp nodig is, maar wel productie in het binnenland. Zij hebben de voorziene fondsen aangevraagd om met de aanwezige infrastructuur landbouwproducten in het binnenland op te kopen en deze naar Kinshasa te transporteren. In Kinshasa worden deze producten dan aan zeer democratische prijzen rechtstreeks aan de bevolking verkocht. Zo worden ongeveer 9.000 ton maïs, 800 ton rijst, 130 ton pinda's en 70 ton soja in de hoofdstad afgezet. Op deze manier kan dagelijks de voedselveiligheid van een grote groep mensen gegarandeerd worden.

De objectieven van een integraal ontwikkelingsproject verschillen van die van een commerciële onderneming. In een integraal ontwikkelingsproject moeten de inkomsten uit de economische sektor dienen om de sociale activiteiten te kunnen financieren. In die context werkt CDI Bwamanda samen met de stichting Max Havelaar — voor het bevorderen van de verkoop van 'zuivere' koffie, die aan een 'rechtvaardige' prijs rechtstreeks van de boeren in de Derde Wereld gekocht wordt. Doordat CDI Bwamanda één vierde van hun totale koffieproductie aan Max Havelaarvoorwaarden kan verkopen, kunnen zij met die opbrengst alle andere activiteiten financieren.

Meteen is de band gelegd met een tweede aspect van de werking van de 11.11.11-studenten: de promotie van een eerlijker wereldhandel door het actie voeren rond het Max-Havelaar-keurmerk. Het zijn uiteindelijk die Derde-Wereldlanden zelf die al enkele decennia het 'trade not aid'-principe voorop stellen: het Zuiden heeft een rechtvaardiger wereldhandel nodig, geen almoes. Die slogan behoeft echter nuancering. Een rechtvaardiger handel staat immers niet op zichzelf. Om tot een rechtvaardiger maatschappij te komen, zal er ook een bewustzijnsrevolutie in het Noorden nodig zijn. Enkel wanneer men ook in het Noorden bewust gaat leven en bijvoorbeeld kiest voor voedsel dat de Derde Wereld noch ons ecosysteem uitbuit, kan men op langere termijn tot een duurzame oplossing komen. Als derde luik in hun campagne, komen de 11.11.11-studenten dan ook op voor een rechtvaardige en verantwoorde landbouw in het Noorden. Op die manier komt een globale visie op de Derde-Wereldproblematiek pas echt goed uit de verf.

(jd/pvdk)

Op woensdag 3 november zal de werkgroep Landbouw in Wereldperspektief in samenwerking met de 11.11.11-studenten het project CDI Bwamanda voorstellen in de Kleine Aula (20.00 u).